

Η σκοτεινή σπηλιά του Πλάτωνα συγκρινόμενη με το σκοτεινό σήμερα - Μια διαχρονική προφητεία 2.500 ετών

Γράφει
ο Ευάγγελος Μαυρογιάννης
Απόστρατος Αξιωματικός του Στρατού Ξηράς
Αρθρογράφος - Ιστορικός Ερευνητής

Ζούμε στην παραζάλη του 21^{ου} αιώνα σε μια εποχή ανατροπών, όπου χαρακτηριστικό της είναι η εξαθλίωση των λαών της γης, μέσα από «σκοτεινά κέντρα αποφάσεων», τα οποία ρυθμίζουν τις τύχες πολλών εκατομμυρίων ανθρώπων, για τα συμφέροντα των ολίγων.

Τρανό παράδειγμα η Πατρίδα μας, και ίσως μοναδικό στις χώρες της Ε.Ε, την οποία εδώ και δέκα χρόνια ταλαιπωρούν τα ξένα και ντόπια συμφέροντα, με λήψη αποφάσεων εν κρυπτώ, με μνημόνια, τα οποία κανείς μας δεν ξέρει τι δεσμεύσεις εμπεριέχουν.

Μνημόνια που άλλοι τα διάβασαν και άλλοι όχι, το ακούσαμε και αυτό, ως μια ειλικρινή εξομολόγηση ή ως μια καταστροφική επιπολαιότητα, δεν δύναμαι πλέον να πιστέψω αν όλα αυτά που ακούγονται και γίνονται γύρω μας είναι αλήθεια ή ψέμα.

Μνημόνια τα οποία θα «έσκιζε» η προηγούμενη κυβέρνηση, αλλά δυστυχώς «έσκισε» περαιτέρω την ελληνική κοινωνία.

Όλα τα καλύπτει ένα σκοτεινό πέπλο και η κοινωνία μας προσπαθεί να μαντέψει το περιεχόμενο τους και να προβλέψει το μέλλον της.

Προσπαθεί να βρει διέξοδο, λύσεις και να δοθούν απαντήσεις, σε όλα αυτά που βιώνει, ως ένα μεγάλο βαθμό αναίτια, με την εναλλαγή προσώπων – κομμάτων στην διακυβέρνηση του Κράτους, αλλά δυστυχώς βρίσκει μπροστά της την λαϊκή μας παροιμία: «Κάθε πέρυσι και καλύτερα κάθε φέτος και χειρότερα».

Συσκέψεις επί συσκέψεων μέσα και έξω από το Κράτος σε συνόδους «κορυφής» και τα προβλήματα παραμένουν άλυτα. Οι δε απαιτήσεις για θυσίες, των

οικονομικών εκτελεστών, από τον ήδη εξαθλιωμένο Έλληνα, κάθε φορά και περισσότερες.

Και σαν να μην έφτανε όλη αυτή η κατάσταση, μας προέκυψε και το προσφυγικό ή μεταναστευτικό και τώρα η επιδημία.

Η Πατρίδα μας θυμίζει εδώ και μερικά χρόνια, εν μέσω της οικονομικής κρίσης, την Ελλάδα του 1922, με μεγάλες όμως διαφορές σε ό,τι αφορά το τότε προσφυγικό στοιχείο, το οποίο αποτελούσαν ομόθρησκοι, ομόγλωσσοι, όμαιμοι και ομότροποι, δηλαδή οι ξεριζωμένοι Έλληνες της Μικράς Ασίας και του Πόντου, με το σημερινό προσφυγικό (;), οι οποίοι την Ελλάδα την θεωρούν ως δίοδο προς χώρες της Βόρειας Ευρώπης και καλοπέραςης...

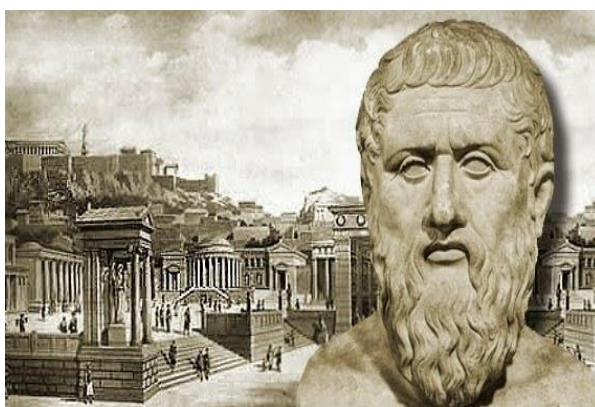
Δεν θα επεκταθώ περισσότερο, αφού τα γεγονότα μιλούν από μόνα τους, για αυτή την κατάσταση του επιχειρούμενου εποικισμού της Πατρίδας μας.

Σήμερα λοιπόν αρχή του έτους 2021 μ. Χ. έχουμε να αντιμετωπίσουμε την προκλητικότητα της Τουρκίας, η οποία έχει μετατραπεί σε εφιάλτη και σε πόλεμο νεύρων, με τις προκλήσεις της στο Αιγαίο και την Κύπρο, τις ανερυθρίαστες αξιώσεις της, τις οποίες διατυμπανίζει στα Μ.Μ.Ε. απειλώντας τους πάντες και τα πάντα.

Επίσης μας προέκυψε και ο παγκόσμιος αόρατος εχθρός, ο κορωνοϊός, με τις συνέπειες του που ζούμε σήμερα και επιδεινώνει, την υφιστάμενη κατάσταση.

Πίσω από όλα αυτά, χωρίς να θεωρηθώ συνωμοσιολόγος, υπάρχουν πολλά παρασκήνια, κρύβονται πολλά συμφέροντα, από σκοτεινά ή φανερά κέντρα, έσωθεν και έξωθεν.

Όμως για όλα αυτά που συμβαίνουν στην εποχή μας και συγκεκριμένα για τις σκοτεινές δυνάμεις, θα επικαλεστώ την «Πολιτεία» του Πλάτωνα, η οποία ως γνωστόν γράφτηκε πριν από 2.500 και πλέον χρόνια, όπου στο 7ο κεφάλαιο παρομοιάζει τον κόσμο που ζούμε σαν μια σκοτεινή σπηλιά.

Ένα χαρακτηριστικό προφητικό κείμενο το οποίο, μέσα από την αλληγορία του, σκιαγραφεί και την σημερινή πραγματικότητα.

Ας δούμε περιληπτικώς αυτή την παραβολή του Πλάτωνα:

(...) Υπάρχει μια μεγάλη σπηλιά, σκοτεινή, που μέσα της κατοικούν πολλοί άνθρωποι, οι οποίοι ονομάζονται δεσμώτες. Είναι δεμένοι στις θέσεις τους και δεν μπορούν να κοιτάξουν γύρω τους.

Πίσω τους κυκλοφορούν διάφοροι άνθρωποι οι οποίοι κουβαλάνε κάποια αντικείμενα, έμψυχα και άψυχα.

Το φως που έρχεται από την είσοδο της σπηλιάς περνά μέσα από αυτά τα αντικείμενα και δημιουργεί σκιές μπροστά στα μάτια των ανθρώπων - δεσμοτών.

Αφού λοιπόν δεν μπορούν να κοιτάξουν γύρω τους ούτε και πίσω τους, λόγω των δεσμών που τους καθηλώνουν, δέχονται ως πραγματικότητα μόνο ό,τι βλέπουν μπροστά τους, δηλαδή τις σκιές.

Όλο αυτό το σκηνικό είναι στημένο με τέτοιο τρόπο, ώστε οι άνθρωποι-δεσμώτες να ζουν μέσα στο σκοτάδι, έχοντας μια ψεύτικη εικόνα για την πραγματικότητα.

Είναι δε τα δεσμά τους τόσο δυνατά, που τους καθηλώνουν ακίνητους, χωρίς να μπορούν να κάνουν την παραμικρή κίνηση ελευθερίας για να ανακαλύψουν την πραγματική αλήθεια.

(...) υπάρχει και η περίπτωση να καταφέρει κάποιος άνθρωπος να σπάσει τα δεσμά του και να κοιτάξει πίσω του, εκεί από όπου έρχεται το φως. Στην αρχή θα τυφλωθεί από την επαφή του με το φως. Κι αν ανάγκαζε κάποιος αυτόν τον άνθρωπο να ζήσει κάτω από τη φωτεινότητα του ήλιου, έξω από τη σπηλιά, τότε θα τρελαινόταν.

(...) Χρειάζεται λοιπόν να προχωρήσει σιγά σιγά κι έτσι θα καταφέρει να συνηθίσει, να αντιληφθεί ότι ο αληθινός κόσμος βρίσκεται έξω από τη σπηλιά κι ότι οι σκιές που εκείνος θεωρούσε ως πραγματικότητα είναι απλώς αντανάκλαση του φωτός του ήλιου. Αυτή η ανακάλυψη θα τον μετατρέψει σ' έναν ευτυχισμένο άνθρωπο, σε έναν σοφό και δεν θα θελήσει να επιστρέψει μέσα στη σπηλιά.

(...) Αν όμως αποφασίσει, από αγάπη για την ανθρωπότητα, να επιστρέψει πίσω στους δεσμώτες, μέσα στη σπηλιά, τότε θα χρειαζόταν πάλι ένα χρονικό διάστημα για να συνηθίσει το σκοτάδι και να μπορέσουν να προσαρμοστούν τα μάτια του μέσα σ' αυτήν. Μετά, όπως είναι φυσικό, θα προσπαθήσει να εξηγήσει στους δεσμώτες- ανθρώπους την αλήθεια.

(...) Όμως αυτοί θα νομίζουν ότι προσπαθεί να τους εξαπατήσει και θα τον κυνηγήσουν ή θα τον σκοτώσουν.

Γενικότερα ο Πλάτωνας εξηγεί στο βιβλίο του, (...) πως όποιος καταφέρει και σπάσει τα δεσμά του και απελευθερωθεί, είναι αυτός που καλλιεργεί την ξύπνια συνείδηση. Βασισμένος τότε πάνω στις Ανθρώπινες αξίες και αρετές, καταφέρνει να γίνει Ελεύθερος και Δημιουργικός και να κατακτήσει το ανώτερο μέρος του εαυτού του, ακολουθώντας ένα αληθινό Φιλοσοφικό Δρόμο.

Βεβαίως είναι ένας δύσκολος Δρόμος με πολλά εμπόδια, λόγω των μακροχρόνιων δεσμών, αλλά οδηγεί στην αληθινή Ευτυχία.

(...) Αυτός που από αληθινή αγάπη για την ανθρωπότητα επιστρέφει μέσα στη σπηλιά για να βοηθήσει τους δεσμώτες να απελευθερωθούν, πραγματώνει τον Πολιτικό Δρόμο.

Κατακλείδα

Συμπερασματικά, ο πραγματικός Πολιτικός είναι αυτός που κατάφερε πρώτα ο ίδιος να απελευθερωθεί από τα δεσμά του, να ελέγξει τα ελαττώματα του και να καλλιεργήσει ανθρώπινες Αξίες και Αρετές και μετά να οδηγήσει με σοφία τους άλλους ανθρώπους.

Ο πραγματικός Πολιτικός δεν στηρίζεται στη γνώμη των πολλών, αλλά στη Γνώση και την Ηθική που έχει καλλιεργήσει μέσα του.

Δυστυχώς στην σημερινή εποχή, δεν βλέπουμε Πολιτικούς να εξέρχονται του «σπηλαιού» του Πλάτωνα και να ακολουθούν τον δρόμο της Αρετής, να αποτινάσσουν τα «δεσμά» τους και να φροντίζουν για την ανθρωπότητα.

Το «ΕΓΩ» έχει επικρατήσει του «ΕΜΕΙΣ», οι δε ηθικές Αξίες και οι Αρετές εφαρμόζονται μόνο από τους πολλούς και όχι από τους ολίγους (επιτήδειους ουδέτερους), οι οποίοι έχουν την τύχη της ανθρωπότητας στα χέρια τους.